

скрили въ гората. Най-сетне задали се слугитѣ. Тогава Бѣлчо и Велчо изкочили предъ тѣхъ и закрещѣли. Отъ страхъ слугитѣ попадали на земята. Бѣлчо и Велчо взели паритѣ и ги занесли на бедния търговецъ.

— На, чичо! Точно двеста жълтици сж!

Заплакалъ отъ радостъ бедниятъ търговецъ и казалъ:

Благодаря ви много, деца мои, но азъ ще взема само сто жълтици. Другитѣ сто сж на моя съдружникъ.

— Брей честенъ човѣкъ! Да си живъ, чичо! — извикали Бѣлчо и Велчо и отишли да занесатъ стотѣ жълтици на богатия търговецъ.

Намѣрили го, че плаче. Слугитѣ му се върнали безъ паритѣ и той билъ станалъ сетенъ сиромасъ.

— Ей, слушай! — извикали му Бѣлчо и Велчо — Стига си хленчилъ. — Лошъ човѣкъ си ти и голѣмо зло направи на своя другаръ, но той ти прощава и ти праща сто жълтици!

Зарадвалъ се много търговецътъ. Видѣлъ той, че съ зло не се живѣе добре на тоя свѣтъ и отишълъ, та поискалъ прошка отъ другаря си. И отново двамата се сдружили и цѣлъ животъ проживѣли щастливо.

Емилъ Кораловъ

ЗИМНА НОЩЪ

Силна буря е завѣла
Въ снѣжна зимна нощъ,
Баба въ кѣта се сгушила —
Незаспала оцъ.

Около ѝ рой дечица
Викатъ съ ясенъ гласъ:
— Бабо, бабо, приказчица
Разкажи на насъ!

И започва стара баба
Приказкитѣ пакъ:
И за кекерица жаба
И за младъ юнакъ,

Който змея въ пещерата
Храбро победилъ,
Далъ си царьтъ дъщерята
На юнака милъ! . . .

А виялица приглася,
Бурно е навънъ —
И децата ги унася
Тихо сладъкъ сънъ.

Д. Данаиловъ